

„Ó jaj, hogy eltűnt minden, hogy hullt le, évre év!
Éltem valóban én, vagy álmodtam itt elébb?”
(Walter von der Vogelweide – Radnóti Miklós)

Látod, mi minden eltűnt, hogy hullt le évre év,
és hóra hó! Szemedben már mindenféle kép
aláperreg, rakódik, egymást takarja, omlik,
a láthatóra roskad a látás – újra romlik...
Más képsorok mögött más világ, más láthatatlan
lappang, s ragyog föl olykor ezernyi más alakban.
Sár sárra, hóra hó gyűl, míg dőre hétre hét
dől, napra nap szakad, bár időknek rétegét
nem láthatod, te zengő szavakban megrekedt...
Törött hétfőkre nem jött neked csak egyre kedd,
szerdákra nagycsütörtök, sok árulásra péntek,
a karneváli kínban, hol álruhás az ének,
a szó, a csók s a póz is, mit színpad fölfakaszt –
szövegtudás, szerepkör. Mosolyt is ölt a maszk –
alatta mégis arc él, egy másiké, s komor tán,
nem láthatón elámul nagy álmok szétomoltán –
ő játszik boldogat, bukott hőst, szószegőt,
bármit, hisz ő a látó – csak lásd, nézd jól meg őt!
Téged láthat talán még, de rég nem ismer engem –
maszkok mögött hagyom, hogy tűnt arcain merengjen,
amíg minket se lát majd, sokunkat elfeled,
mert arca meztelen – ne lásd, mi lett veled,
s kiálts: „Mi lesz velem?”

Marosvásárhely, 2012. november 9-én

Kategória: Deleatur

Denumire autor: Kovács András Ferenc

Látó Szépirodalmi Folyóirat